

Huller i perlepladen

Socialrådgiveren nr. 13, 13. august 2009

Susanne Jensen har været på kontanthjælp, siden hun blev mor som 17-årig. Hun har altid haft svært ved at planlægge, overskue og huske selv de mest almindelige ting som for eksempel vasketøj og forældremøder. Først da hun fik diagnosen ADHD, forstod hun hvorfor.

Af [Tina Juul Rasmussen](#), journalist

- Jeg har aldrig kunnet finde ud af at planlægge ligesom andre, der allerede i januar siger: "I uge 33 tager vi i sommerhus". Eller finde ud af at vaske tøj én gang om ugen. Jeg ser min hjerne som en perleplade. Når hele pladen er fuld, stryger man den, men hvis der mangler nogle perler, hænger den ikke sammen. Sådan har jeg altid haft det, siger Susanne Jensen, som for godt et år siden fik diagnosen ADHD.

Lige nu står Susanne Jensen med noget større udfordringer end at skulle planlægge sin sommerferie eller få vasketøjet ordnet. Bag spisebordet i stuen står stabler af flyttekasser. Om en uge skal hun flytte fra lejligheden på 2. sal i Herlev til et rækkehus i nærheden.

I et værelse ligger hendes 15-årige datter Olivia og sover. Hun blev kørt hjem af politiet kl. kvart over seks i morges, efter at have været forsvundet i seks dage. Hun var stukket af fra sin plejefamilie. Nu er hun midlertidigt hjemgivet, indtil man finder en bedre løsning.

Der har også været tale om, at Susanne Jensens yngste søn, Marcus på ni år, skulle anbringes uden for hjemmet. Men det har Susanne Jensens nye sagsbehandler fået sat en stopper for, fordi de foranstaltninger, Herlev Kommune har bevilget hende som støtte til Markus, aldrig er blevet sat i værk.

Svært ved at lære

Susanne Jensen er 36 år og har levet af kontanthjælp fra hun blev mor til Daniel som 17-årig. Siden har hun fået to børn til og har aldrig haft et job.

- Jo, vist nok tre dage i "Frugtkurven" i Herlev Bymidte engang som teenager, griner hun lidt ironisk.

Mødet med skolesystemet har heller ikke været vellykket. Fem gange har Susanne Jensen uden held forsøgt at tage 10. klasse.

- Jeg føler ikke, at jeg nogensinde har kunnet få noget til at fungere ordentligt, hverken med skole, venner eller familie. Jeg har aldrig haft et mål om, hvad jeg skulle være, når jeg blev stor. Og jeg har haft svært ved at sætte mig ned og læse. Det blev ikke siddende inde i hovedet på mig. Jeg har bare altid troet, at det var fordi børnene fyldte så meget, men i dag kan jeg se, at det også har været min ADHD. Så jeg vil ikke udelukke, at det kunne lade sig gøre nu. Men samtidig kan jeg jo også se, at der hele tiden vælter nye problemer ind over mit liv. Så jeg ved ikke, om det er realistisk, erkender Susanne Jensen, men det forhindrer hende ikke i at drømme:

- Jeg kunne rigtig godt tænke mig at være pædagog på et opholdssted for unge eller terapeut/støtteperson. Jeg synes, jeg har en god kontakt til andre mennesker. Men jeg er i tvivl, om jeg kan klare den boglige side af sagen.

"Har jeg så også ADHD?"

Det meste af Susanne Jensens voksenliv er gået med at være mor for sine tre børn og klare hverdagen. Mens hun fortæller, leger to kraftige engelske bullterrier, Sonja og Balder, i stuen.

Sonjas bold ender hele tiden under et skab eller en reol, og det får hunden til at gå længe og insisterende.

- Det der holder altså ikke, Sonja, siger Susanne, tydeligvis frustreret over, at hunden for mindst femte gang gør af en usynlig bold under skabet. Til sidst smider hun Sonja ind på et værelse og lukker døren. Balder på 36 kilo er lagt i seng sammen med datteren Olivia. Nu er her fred.

At Susanne Jensens liv er gået så skævt, mener hun selv til dels skyldes ADHD'en, som hun først har fået papir på sidste år i maj. Hun har gået til psykolog i flere år og er også blevet kigget på af en psykiater, men ingen har sagt ADHD. Det skete først, da sønnen Marcus blev psykologisk testet.

- Jeg kan huske, at jeg bagefter sad til et møde med både psykologer, psykiater og min kæreste, hvor vi også kom til at tale om ADHD-medicin til min datter. "Nå, så mener I måske også, at jeg har ADHD?", sagde jeg i min frustration. "Ja!", lød det fra hele banden rundt om bordet. Den aften gik jeg på nettet og tog en test. Jeg havde 47 ud af 50 mulige symptomer på ADHD.

Sagsbehandlere taler ikke sammen

Siden da har Susanne Jensen fået både en diagnose og medicin. Og det har gjort en gevaldig forskel.

- Jeg har aldrig kunnet forstå, hvorfor jeg ikke kunne huske noget, være struktureret eller holde fast i det, jeg sagde til mine børn. Min børn er altid kommet for sent i skole. Eller også glemmer jeg gymnastiktøjet, forældremøder eller at skaffe barnepige, hvis jeg skal ud. Jeg har heller aldrig kunnet finde ud af at følge ordentligt op på episoder eller konflikter med dem. Typisk kunne jeg sige: "Så må du ikke spille mere Play Station i dag!", og når de så kom en time senere og spurgte, om de måtte spille Play Station, sagde jeg ja. Fordi jeg havde glemt, hvad jeg havde sagt. Men da jeg fik medicinen, kunne jeg pludselig meget bedre planlægge og overskue tingene dog med støtte, siger Susanne Jensen og sender mange taksigelser til sin §54-støtteperson (til forældre med anbragte børn, red.).

- Hun har været helt fantastisk, har guidet og vejledt mig gennem møder med kommunen, været "talk", har sat de ord på, som jeg ikke selv formår og har altid sikret sig, at jeg forstod, hvad der blev sagt. Hun har hjulpet mig med at forberede mig til møder og evaluere dem bagefter. Før mødte jeg bare op og vidste ikke altid, hvad der blev talt om.

En sag i 19 år

Og møder har der været mange af. I 19 år har Susanne Jensen været en "sag" i kommunen, og hun har ikke mange lovord til overs for de sagsbehandlere, hun har mødt undervejs.

- Jeg har én sagsbehandler på børnene, én på job, og én på økonomien, og de taler ikke sammen. Det skal jeg selv sørge for. Og det er jo lige præcis sådan noget, jeg ikke kan overskue.

- Siden jeg blev mor som 17-årig har jeg konstant bedt om hjælp og aldrig fået den. Ikke hjælp, der har rykket i hvert fald. Selvfølgelig har det været svært, når ingen af os vidste, at jeg havde ADHD. Men jeg mener, at de har givet op. De kunne jo se, at jeg ikke havde et job og havde problemer med mine børn, så måske skulle de have undersøgt det lidt mere og holdt bedre fast i mig, siger Susanne Jensen, som dog synes, at det lysner efter diagnosen.

- For eksempel har jeg lige fået bevilget et rækkehus, lån til indskud, hjælp til pakning og flytning, selvom det var kaotisk med alle de ansøgninger og kontorer, jeg skulle rende imellem. Men ja, jeg oplever en større lydhørhed og får flere ja'er end nej'er.

Løber aldrig med sladder

Og på ét punkt fejler Susanne Jensens fokus ingenting. Hun peger stolt rundt i stuen på de præmier, som hænger sammen med familieportrætterne på væggen:

- Jeg træner og udstiller hunde, og jeg har vundet rigtig mange præmier. Jeg har ellers ikke noget i mit liv, som jeg er god til eller sikker på. Men det med hundene, det kan jeg. Når ingen andre kan få

dem til at løbe, gør jeg det. Mærkeligt nok jeg har en fantastisk kontakt og fokus, når jeg arbejder med dem.

Og med en god portion selvironi konstaterer Susanne Jensen også, at ADHD'en ikke er så skidt, at den ikke er godt for noget:

- Jeg er en skidegod veninde – jeg løber aldrig med sladder. For jeg kan aldrig huske det! Og jeg tror også, at ADHD har givet mig ressourcerne til at klare alt det, jeg har været igennem. Jeg er aldrig pessimist – jeg går altid ind til dagen med nyt mod.